

Sygn. akt III CO 14/07

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa W.N.

przeciwko P. S.A.,

o zwaloryzowanie kwoty ubezpieczenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 października 2007 r.,

na skutek skargi powódki

o wznowienie postępowania,

zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego

z dnia 23 lutego 2007 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2007 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powódki W.N. od wyroku Sądu Apelacyjnego w sprawie przeciwko P. S.A. o waloryzację kwoty ubezpieczenia. Do postanowienia tego – zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. - nie zostało sporządzone pisemne uzasadnienie.

W skardze o wznowienie postępowania powódka domagała się wznowienia postępowania przed Sądem Najwyższym, zmiany powołanego postanowienia Sądu Najwyższego poprzez przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenia kosztów procesu w postępowaniu wznowieniowym.

W uzasadnieniu skargi powołała się na podstawę wznowienia przewidzianą w art. 401¹ k.p.c. wskazując na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2007 r. w sprawie SK 68/06 opublikowany w Dzienniku Ustaw z dnia 15 czerwca 2007 r. Nr 106, poz. 731, stwierdzający niezgodność art. 398⁹ § 2 k.p.c. zdanie drugie z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2007 r. stwierdza niezgodność z Konstytucją tego jedynie elementu instytucji przesądu, który zwalniając Sąd Najwyższy z obowiązku uzasadnienia postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - w ocenie Trybunału - wyłącza obowiązek informacyjny Sądu Najwyższego i ogranicza przejrzystość postępowania toczącego się w sprawie przedsądu. Negatywna z punktu widzenia zgodności z Konstytucją ocena poddanego kontroli Trybunału przepisu art. 398⁹ § 2 zd. drugie k.p.c. nie odnosi się natomiast do przesądu jako takiego jak i jego przesłanek.

Skarżąca nie domaga się jednak wznowienia postępowania i sporządzenia uzasadnienia lecz wznowienia postępowania i zmiany zaskarżonego postanowienia, chociaż uznany za niezgodny z Konstytucją przepis

nie pozostawał w związku z treścią zawartego w nim, kwestionowanego w skardze, rozstrzygnięcia.

Między wnioskiem skarżącej, a treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie zachodzi więc związek uzasadniający przyjęcie, że skarga o wznowienie postępowania oparta została na sformułowanej w niej podstawie odpowiadającej art. 401¹ k.p.c., co prowadzi do jej odrzucenia na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. (tak również Sądu Najwyższy w postanowieniu z dnia 31 sierpnia 2007, III CO 8/07).